

Incze-Nagy Enéh 4.b: Nyúl Norbert úr és Nyuszi Nóra kalandjai

Mókus Miki remekül érezte magát a Tyúkuudvarban, és az udvar lakói sem siettették a búcsúzást. Azonban az idő egyre hidegebbre fordult, és Miki egyre többször gondolt barátságos kis odújára, a bekészített dióra, makkra és a meleg falevelekre.

- Itt az ideje, hogy haza menjek – szólt egy csikorgóan hideg reggelen. Elő kell készülnöm a télre, és még Mackó Urat is meg kell látogatnom.

- Óh, Mackó Urat? – kiáltott fel Nyuszi Nóra. Annyira szeretnék vele megismerkedni!

- Tudod, hogy a kerítést nem lehet elhagyni, csak nagyon nyomós okkal! – mondta Karcsi. Húsvétkor menni kell, az nem vitás, de akkor is mindig két Nyúl megy együtt. Egyedül semmiképp nem indulhatsz útnak.

- De velem jönne! – kiáltott Mókus Miki. Vigyázok rá, higgyétek el. És vissza is kísérem egészen a kerítésig.

Nyúl Úr, Kakas Apó és Kutya Karcsi egymásra néztek. Hirtelen felderengett bennük saját fiatalságuk. Mi is szerettük volna látni a kerítésen túli világot – mondta végül Nyúl Úr. És miután láttuk, mindannyian boldogan élünk itt. Mackó Úr a mi hősrünk, a mi barátunk, aki a legerősebb, és mégis a legjobb. Mehetsz Nórikám, vigyázz magadra. És várunk haza szeretettel.

Nyuszi Nóra nem hitt a fülének. Jól hallotta? Szigorú apukája elengedte? Mindenesetre nem tétovázott, gyorsan adott egy nyuszipuszt, és intett Mikinek. Az elérte a célzást, és farkát meglengetve a kerítés tetejére ugrott. Nóra követte, majd együtt leugrottak, és kint voltak az ismeretlen külvilágban.

Gyorsan haladtak előre. Közben eleredt a hó, először csak ritkásan, később egyre nagyobb pelyhekben sűrűn kanyarogva. Mókus Mikit ez láthatóan nem zavarta meg, céltudatosan haladt előre. Egyszer csak hirtelen megállt egy hatalmas fatörzs előtt.

- Mackó Úr! – kiáltott be. Mackó Úr! Miki vagyok. Vendéget is hoztam.

Kis szünet után hatalmas fej jelent meg a fatörzsből kihajolva.

- Szervusz, Miki- brummogta barátságosan. Már vártalak, mindjárt itt a tél. Kit hoztál?

- Nyuszi Nórát – válaszolta Miki.

- Nyuszi Nórát? Nézzük csak – és Mackó Úr Nóra felé fordult. Nórának hevesen dobogott a szíve az izgalomtól.

- Csókolom, Mackó Úr – köszönt illendően. Remélem, nem zavarom.

- Nem, nem. Hallod-e, te kiköpött apád lánya vagy! Na, gyertek be, ne ácsorogjatok itt a hóesésben, mert megfáztok, aztán ápolhatlak benneteket. Van egy kis mézes vackorom.

A gyerekek bementek, mézes vackort majsoltak, és figyelmesen hallgatták Mackó Úr meséjét arról az időszakról, amikor Nyúl Úr még ifjú Norbi volt. Nórinak egészen kihegyesedett a füle, annyi mindent hallott az apukájáról. És milyen sok jót! Mackó Úr ugyanis Norbi bátorságáról, ügyességéről és jószívűségéről mesélt. Arról, hogy járt túl a róka eszén, meg hogy bátran szembenézett a Farkassal. Nóri szinte itta Mackó Úr szavait, de nem mert közbekérdezni, nehogy megzavarja a vén medvét. Aztán Mackó Úr hirtelen abbahagyta a mesélést, kinézett az üregből, és azt mondta:

- Elállt a havazás. Gyerünk, építsünk egy hóembert!

Kimentek, és a gyönyörű téli napsütésben hóembert építettek, hógolyóztak, hemperegtek. Aztán Mackó Úr azt mondta:

- Minden szép pillanatnak vége szakad egyszer. Itt az idő, hogy lefeküdjetek. Ki kell pihenni magam, mert tavaszra elfogy az erőm, és nem tudok vigyázni az erdőre. Mókus Miki, neked is az odúban a helyed.

- Megyek, Mackó Úr - válaszolta engedelmesen Miki, csak hazakísérem Nórit. Megígértem Nyúl Úrnak, hogy épségben adom vissza.
 - Rendben, kísérd csak el. Aztán vigyázzatok az úton, és tavasszal látogassatok meg újra.
 - Csókolom! – mondták egyszerre a gyerekek, és visszaindultak a Tyúkudvarba. Nóra fejében kavargott a sok élmény, a büszkeség, hogy ilyen jókat mondott Mackó Úr az édesapjára. Elértek a kerítéshez, megölelték egymást, és megbeszélték, hogy Miki tavasszal felkeresi őket. Nyuszi Nóra bement a szürkületben a nyúlketrecbe. Nyúl Úr kérdően nézett rá.
 - Nos? Megtaláltad Mackó Urat?
 - Apa, igazán mondhattad volna, hogy te is voltál nála – mondta szemrehányóan Nóra. Egymásra mosolyogtak, megölelték egymást.
 - Büszke vagyok rád, Apa. Nagyon szeretlek.
 - Én is téged, kicsim.
- És lehunyták a szemüket.

